

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 39 0 Rs 044374 18 Rev
Sarajevo, 05.04.2018. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Radenka Blagojevića, kao predsjednika vijeća, Marijane Omerčaušević i Mustafe Šabića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice D. Č., zastupane po punomoćniku M. A., advokatu iz T., protiv tuženih: 1. JP... , zastupane po punomoćnici dipl. pr. M. L., zaposlenici tuženog i 2. F. K. iz T., zastupane po punomoćniku M. Dž., advokatu iz J., radi utvrđenja i naknade štete, v.s. 15.000,00 KM, odlučujući o reviziji drugotužene izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Zenici broj: 39 0 Rs 044374 17 Rsž od 12.12.2017. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 05.04.2018. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Revizija se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda Tešnju broj: 39 0 Rs 044374 16 Rs od 15.05.2017. godine odlučeno je „Utvrdjuje se da su tuženik JP..., kao poslodavac odgovaran za svoje zaposlenike i nepružanjem zaštite i tužena F. K., T., kao voditelj P..., radnjama verbalnog uznemiravanja, vrijeđanja, prijetnji i nefizičkog uznemiravanja, ponavljanim u dužem vremenskom periodu, a počev od ... .. godine koje i dalje traje sa izričitim ponižavajućim efektima, vršili mobing nad tužiteljicom Č. D. pa su tim direktno ugrozili njezin psihički i fizički integritet i doveli do degradacije njenih radnih uvjeta i njezina radno profesionalnog statusa te im se nalaže da prestanu sa mobingom i da omoguće tužiteljici da se koristi zakonskim pravom na jednako postupanje u toku rada i u vezi sa radom pod prijetnjom novčane kazne (stav prvi izreke).

Nalaže se tuženiku i tuženoj da tužiteljici solidarno na ime pretrpljenog straha isplate iznos od 600,00 KM i na ime pretrpljenih duševnih bolova zbog povrede ugleda i časti iznos od 2.500,00 KM, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama računajući od dana podnošenja tužbe 16.06.2016.godine do konačne isplate, a sve u roku od 15 dana (stav drugi izreke).

Odbijaju se zahtjevi tužiteljice u dijelu preko dosuđenog iznosa naknade štete zbog povrede ugleda i časti i to za iznos od 2.500,00 KM, kao neosnovan (stav treći izreke).
Određuje se da svaka stranka podmiruje svoje troškova parničnog postupka (stav četvrti izreke).

Odbija se zahtjev tužiteljice kojim se traži da se tuženik i tužena obvežu na plaćanje troškova postupka tužiteljice u iznosu od 5.565,00 KM, kao neosnovan (stav peti izreke). Stavom šestim izreke odbijen je zahtjev tužene kojim se traži da se tužiteljica obveže na plaćanje troškova parničnog postupka u iznosu od 6.240,00 KM, kao neosnovan.

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Zenici broj: 39 0 Rs 044374 17 Rsž od 12.12.2017. godine žalbe tuženih su odbijene i prvostepena presuda je potvrđena (stav prvi izreke). Stavom drugim odbijen je zahtjev tužiteljice za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu kao neosnovan.

Blagovremeno izjavljenom revizijom, u obavezujućem dijelu, drugostepenu presudu pobija drugotužena zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da se revizija usvoji, drugostepena presuda ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno odlučivanje (pravilno; suđenje).

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama razloga navedenih u reviziji i po službenoj dužnosti u smislu člana 241. Zakona o parničnom postupku¹ - u daljem tekstu ZPP, ovaj sud je odlučio:

Revizija nije osnovana.

Pravilno je drugostepeni sud u razlozima svoje presude ocjenio da pravni zaključak prvostepenog suda o osnovanosti zahtjeva tužiteljice u ovom sporu nije posljedica selektivne već savjesne ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, pa stoga nije prihvatljiv revizijski prigovor da je drugostepena presuda zahvaćena povredom odredaba parničnog postupka iz člana 209. u vezi sa članom 8. ZPP.

Tačno je da je revidentica u odgovoru na tužbu predložila izvođenje dokaza uvidom u izvod iz Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta. No, revidentica gubi iz vida da je u smislu odredbe člana 134. stav 1. ZPP stranka dužna sama podnijeti ispravu na koju se poziva kao dokaz svojih navoda, odnosno da stranke izvode predložene dokaze. Kako revidentica u spis suda nije priložila navedeni dokaz, smatra se da je od istog odustala, pa se neosnovanim pokazuje revizijski prigovor istaknut u tom smislu. Iz pismenog podneska drugotužene od 10.05.2016. godine koji je uputila prvotuženom, a koji je pravilno ocijenjen od strane prvostepenog suda, slijedi da je drugotužena u nekoliko navrata tražila da tužiteljica „obavlja poslove u manjoj ....“ iz razloga što „nikada nije savladala svoj posao..“, kao i da „ne želimo istu u ... kako bi izbjegli sve posljedice, pritiska na poslu..“. Dakle, drugotužena je na ovaj način tražila premještaj tužiteljice u p..., a ne njeno raspoređivanje, kako to, ali bez osnova, ona tvrdi u podnesenoj reviziji.

Po mišljenju vijeća ovog suda, stečeno uvjerenje o odlučnim činjenicama prvostepeni sud je opravdao logičnim, detaljnim i uvjerljivim razlozima, pa ne stoji tvrdnja revidentice o proizvoljnoj ocjeni dokaza, odnosno tvrdnja da sud nije pravilno ocijenio iskaz tužiteljice

---

¹ „Službene novine F BiH“, broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

u pogledu vremena i radnji koje su okvalifikovane mobingom i da su zaključci suda „tendenciozni i pristrasni“. S tim u vezi, treba reći da je pravilan stav nižestepeni sudova izražen po pitanju tumačenja odredbe člana 15. Zakona o zabrani od diskriminacije² (ZZD) po kojoj je „okrenuto“ pravilo o teretu dokazivanja. Naime, tužiteljica je u ovom postupku bila dužna dokazati postojanje vjerovatnosti da je došlo do diskriminacije odnosno njenog stavljanja u nepovoljniji položaj u odnosu na ostale zaposlenike. S druge strane tuženi su bili dužni izvedenim dokazima sa određenim stepenom sigurnosti učiniti vjerovatnim da diskriminacije nije bilo, a što u konkretnom slučaju revidentica i po mišljenju ovog revizijskog suda nije dokazala.

Pri svemu tome, valja primjetiti da slobodnoj ocjeni dokaza od strane suda tužena ne može s uspjehom suprotstaviti svoju ocjenu tih dokaza, tim više što ta ocjena u konkretnom slučaju uključuje prigovore činjenične prirode koji u revizijskom postupku nisu relevantni (član 240. stav 2. ZPP).

Kako nisu učinjene povrede odredaba parničnog postupka, na koje revizija ukazuje, to nije ostvaren revizijski razlog iz člana 240. stav 1., tačka 1. ZPP.

Nije ostvaren ni revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

Suprotno prigovoru revidentice, pravilno su nižestepeni sudovi u konkretnom slučaju interpretirali i primijenili odredbe članova 2. i 4. stav 3. ZZD i člana 9. stav 5. Zakona o radu.

Prema usvojenom testu diskriminacije, za postojanje diskriminacije neophodno je utvrditi različito tretiranje nekog lica ili grupe lica, prema zabranjenim osnovama iz člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije, u odnosu na lice ili grupu koje se nalazi u sličnoj ili podudarnoj situaciji i kojima je uživanje spornog prava omogućeno, te da takav različit tretman nema legitiman cilj, odnosno da nedostaje proporcionalnosti između željenog cilja i upotrijebljenih sredstava.

Pravilno su nižestepeni sudovi zaključili da revidentica tokom postupka nije iznijela i dokazala dovoljno činjenica na kojima se sa pretežnom vjerovatnoćom mogao utemeljiti zaključak o nepostojanju diskriminacije tužiteljice.

Tužiteljica je u tužbi i tokom postupka navela niz radnji zbog kojih je smatrala da ima nejednak tretman u odnosu na druge zaposlenike, između ostalih, da je drugotužena koristeći svoj nadređeni položaj vrijeđala, nazivajući je glupom i nesposobnom te sklonom zloupotrebi bolovanja, ucjenjivala uskraćivanjem prijedloga za produženje ugovora o radu, koristila se sredstvom prisile za čišćenje tuđeg radnog prostora, stalno pratila tužiteljicu putem video nadzora, upozoravala i pozivala u ured, izolirala tužiteljicu na način da je zabranjivala drugim radnicima da sa njom kontaktiraju, vikala i galamila na tužiteljicu pred drugim zaposlenicima, na šta se sve prvotuženi oglušio i tužiteljici nije pružio zaštitu i pored njene pismene prijave, a usljed takvih radnji tuženih tužiteljica je trpila strah i ugroženi su joj čast i dostojanstvo od strane drugotužene, kao i da su degradirani radni uslovi i njen profesionalni status.

---

² „Službeni glasnik BiH“, broj 59/09 i 66/16

Neosnovano revidentica insistira u reviziji na tvrdnji da je neprihvatljiv zaključak suda u pogledu tvrdnje drugotuzene da je „imala sasvim legitimno pravo, pa i obavezu da poduzima odgovarajuće mjere za osiguranje radne discipline...“. Takvo pravo odnosno obavezu i odgovornost drugotuzene u cilju uspostavljanja i održavanja discipline na radu, niko ne spori. Ali, komunikacija drugotuzene, kao neposredno nadređene tužiteljici, mora biti kulturna i profesionalna, a njeno ponašanje jednako prema svim zaposlenicima.

Ostali revizijski navodi nisu od odlučnog značenja sa aspekta predmeta spora (član 231. u vezi sa članom 253. ZPP)

Kako nisu ostvareni revizijski razlozi, kao ni razlog na koji ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, to je primjenom odredbe člana 248. ZPP revizija odbijena.

Predsjednik vijeća
Radenko Blagojević, s.r.